

meenschap met de geesten heeft, en ik leende het oor aan de stemmen, die afwisselend tot mij spraken, hier, binnen in mijn hart, waar geen dan ik ze kon vernemen. Eén van de stemmen sprak: „Ga naar de Zonen van het Woud en smeek ze om een Betooverd Wapen, opdat het volk niet door het Beest wordt uitgeroeid.” En die woorden overdacht ik.

Doch de andere stem sprak: „Hier, bij uw moeders haardvuur, zijt ge veilig. Indien ge het Oneindige Woud binnengaat, zullen de Zonen van het Woud uw ziel van u wegnemen.” En ook die woorden overwoog ik langen tijd.

„Verschaf uw volk 't Betooverd Wapen! Red het van den ondergang,” hernam dan weer de eerste stem steeds luider, tot ik tenslotte zwichtte voor dien drang.

Bij 't eerste morgenkrieken wekte ik mijn moeder. „Ik ga heen om het heil van den stam te bewerken, maar ik weet niet, of ik in mijn eigen gestalte weer zal keeren.”

„Kind, ik ben je moeder,” antwoordde zij. „Of ge leeft of sterft of van gedaante verandert, is mij om het even. Ik ben toch je moeder, kind.”

„Dat is waar,” zei Alferich. „Zelfs de machtigste tovenaars kan het hart van een moeder niet veranderen.”

Er viel een korte stilte in. Duco en Leni dachten aan hun eigen moeder: aan haar vriendelijk gezicht, haar oogen, die vol liefde waren . . . Daar nam de man den draad van zijn verhaal weer op: „Nadat ik afscheid van mijn moeder had genomen, ging ik

naar de hut van 't meisje, dat gewoon was mij te wachten bij het ondergaan der zon. En zij bezwoer me . . . Wat geeft het, of ik hier herhaal, wat ze me al voor fraais beloofde?” viel hij zichzelf in de rede, en hij lachte kort en hard. „Ik keerde dus terug naar de plek, waar ik den Zoon van het Woud in 't bosch had zien verdwijnen, doch twee dagen duurde het, eer ik den weg door het Moeras gevonden had, en daarna nog twee dagen, dat ik in het gras lag, en geen moed kon verzamelen dien te betreden. Eindelijk deed ik het, maar ik was bang, bang, bang! Bang van de flikkerende lichten, die in het duister dansten, nu eens van verre, dan weer zóó dichtbij, alsof ze me bespringen wilden. Doch wanneer de weg me een eindweegs door het bosch voerde, vreesde ik nog meer. Het is zoo donker in dat bosch, dat ik, al tastend met een stok, niet dan voetje voor voetje vooruitkwam, en dan nog afdwaalde en soms tot de knieën wegzonk in den weeken bodem, die aarde noch water is. O, ik was bang, bang, bang! Bang voor de vreeselijke boomen, die onophoudelijk met elkander fluisterden, en in wier takken, on-

